

Helena's hel.

Helena schikt wakker van een hoop geschreeuw. Ze klimt overeind en ziet voor haar Eleonora die haar woest aankijkt. "Wat doe jij verdome nog in je bed? Opstaan jij gore rat!" schreeuwt ze tegen Helena terwijl ze haar met een stok slaat. Helena weet dat dit haar eigen fout is, ze weet dat ze op tijd moet opstaan en verontschuldigt zich aan Eleonora die haar nog een paar klappen met de stok geeft en dan doorloopt en weer vertrekt. De andere vrouwen uit haar barak kijken haar boos aan want ze weten allemaal wat dit betekent, nu zullen ze nog beter in de gaten gehouden worden door Eleonora. De vrouwen haasten zich naar buiten voor het appel want ze willen niet nog meer problemen of slaag of erger. Helena gaat in de modder langs het pad staan. Het is fris en nog donker maar de vrouwen staan op tijd klaar voor het appel. Het duurt maar een uur voor Helena haar nummer genoemd wordt maar er paar nummers later komt er geen reactie, de officier herhaalt het nummer twee keer maar niemand reageert, iedereen blijft met zijn gezicht naar de grond gericht staan wachten. De officier loopt naar voren en pakt een jonge vrouw bij haar arm. "Weet jij waar ze is?" De vrouw blijft naar de grond kijken en gereageerd "Nee meneer!" Hij slaat haar met de vlakke hand in haar gezicht, en vervolgde zijn zoektocht naar de volgende vrouw en één voor één krijgen ze de vraag gevolgd met een klap in het gezicht. Maar niemand weet waar ze is of wil dit niet zeggen, er gaat wel een gerucht door de barakken dat er iemand ontsnapt is. Maar zeg dat maar niet tegen ze want niemand ontsnapt uit Auschwitz en als jij beweerd dat er mensen ontsnapt zijn dan zul je ter plaatse geëxecuteerd worden want het laatste wat de Duitsers willen is dat gevangenen het idee hebben dat ze kunnen vluchten. Zo worden degene die het gelukt is, maar buiten het kamp gepakt zijn teruggebracht en ter dood veroordeeld en opgehangen voor het oog van alle gevangene. Zodat niemand het durft om te ontsnappen. En als het deze vrouw gelukt is dan zal ze vast en zeker ook opgehangen worden. Want de enig uitweg uit dit kamp is de dood.

Na dat alle vrouwen de vraag gevolgd met een klap in het gezicht gehad hebben, gaat de officier weer voor de dames staan. "Mannen doorzoek alles!" De soldaten trappen de deur van de barak in en gooi alles naar buiten in de modder en na een half uurtje melden ze zich weer bij de officier ze hebben duidelijk niemand gevonden en dat betekent dat iemand hiervoor zal moeten boeten. "Oké mannen ze kan niet ver zijn, doorzoek alles! Deze vrouwen blijven hier samen met mij wachten tot ze gevonden is. Er gaan uren voorbij terwijl de vrouwen in de kou staan te wachten, niet wetende of de vrouw ooit gevonden zal worden. Helena kan niet anders dan wachten en hopen dat ze haar snel gevonden hebben. Helena bijt door de pijn in haar enkels heen en verzet zich tegen elke kramp en blijft gebogen naar de grond staren. Maar naast haar houden sommigen vrouwen het niet meer vol en de Vrouw naast Helena zakt door haar enkels en valt met een klap in de modder. "Wie heeft gezegd dat jij mocht gaan liggen!" roept de Duitse officier die zijn met modder besmeurde laars op haar achterhoofd zet en haar gezicht in de modder duwt. Helena wil naar voren stappen maar ze weet dat ze niks kan doen en beter kan blijven staan en een andere kant op kan kijken. "Opstaan en terug in de rij tot ik zeg dat jullie mogen gaan." Maar de vrouw reageert niet en blijft liggen. De officier duwt haar met zijn laars op haar rug. Ze leeft nog maar heeft niet meer de energie om op te staan of om ook maar iets te geven om wat er gaat gebeuren. De officier pakt zijn pistool en schiet haar recht door haar hoofd. "Blijft de rest van jullie wel staan of willen jullie eraan gaan liggen" Niemand reageert, iedereen blijft voor zich uit kijken en gebruiken alle hun kracht om te blijven staan om te overleven. Ruim twee uur later komen er een paar soldaten aangelopen, ze vertellen iets aan de Officier die op staat en naar de vrouwen toe loopt. "Gefeliciteerd, jullie vriendin is weer terug! Dus ruim jullie troep op en een beetje snel" Roept hij terwijl hij wegloupt met de soldaten. De meeste vrouwen strompelen terug naar de barakken andere vallen om. Helena pakt samen met een

andere vrouw één van de oudere vrouwen op en begeleiden haar naar binnen. Alle vrouwen die nog op hun benen kunnen staan tillen de bedden en alle dekens naar binnen, terwijl de vrouwen die er slechter aan toe zijn gaan zitten en hun benen tot rust laten komen. Ze hebben geen idee hoe laat het is en of ze nog naar hun werk moeten of niet maar dat wordt ze zo vast wel verteld door hun Kapo Eleonora Helena neemt dan ook haar tijd om haar bed weer ter herstellen en gaat erop liggen ze hebben gelukkig een bed per persoon want volgens geruchten in het kamp zijn er ook barakken waar mensen met twee of zelfs drie op een bed liggen, de vrouwen zijn zich ook bewust dat het blijkbaar altijd nog erger kan in deze hel.

Het duurt ook niet lang voor dat Eleonora naar binnengelopen komt "Opstaan en meekomen!" Iedereen staat op en volgt Eleonora naar buiten langs het pad naar het midden plein een paar honderd meter verderop waar ook al veel andere gevangenen staan te wachten e vrouwen weten al waar ze hier voor zijn want de Duitse soldaten maken de galg gereed. De vrouwen wachten af n het duurt niet lang voordat er beweging is en er een paar soldaten met een vrouw die Helena niet herkent maar het moet wel de vrouw zijn die weg was waar ze de hele ochtend voor in de kou hebben gestaan. De vrouw wordt naar voren geduwd door twee Duitsers, ze valt naast het krukje onder de galg op de grond. Iedereen kijkt naar hoe de vrouw aan haar armen overeind getrokken wordt door de Duitsers. Ze is zeer verzwakt, ze kan amper op haar benen staan. De Duitsers hebben haar zo te zien gemarteld en nu zullen ze haar doden terwijl wij toekijken. Ze wordt op het krukje getild en het touw wordt om haar nek gedaan. De vrouwen die hun hoofd wegdraaien worden geslagen en gedwongen om te blijven kijken. Helena kijkt de vrouw recht in haar ogen en ze staat op nog geen tien meter afstand. Ze ziet geen angst of verdriet maar een leegte, de vrouw leeft nog maar ze heeft opgegeven wetend dat ze snel vrij zal zijn. Helena blijft de vrouw aankijken en ze ziet geen enkele emotie in haar gezicht terwijl de Duitser het krukje weg schopt en de vrouw aan het touw bungelt. Het duurt ook niet lang voordat ze sterft en deze hel verlaat. De officier die inmiddels naast de dode vrouw staat controleert of ze dood is. "Zo laat dit een waarschuwing voor jullie zijn. Ontsnappen is niet mogelijk en degene die het proberen die zullen gevangen worden. Jullie zullen allen hier sterven. Niemand van jullie zal hier ooit levend vandaan komen" roept hij lachend voor hij weer vertrekt. Haar emotionele gezicht krijgt Helena nooit meer van haar netvlies en de zin van de officier spookt door haar hoofd. Wat heeft het voor zin om nog te strijden als ze net als de andere hier zal sterven. Zal ze sterven door verzwakking of door de tyfus of net als al die andere die nooit meer teruggekomen zijn. Helena en de andere vrouwen lopen verslagen terug naar hun barak waar ze allemaal op hun bed gaan liggen Helena gaat op haar bed bovenin liggen en probeert de gedachten van haar af te zetten maar ze kan geen oog dicht doen zal ze hier ooit uit komen of zal ze net als alle andere sterven. Ze blijft uren voor zich uitstaren en piekeren, heeft het zin om te vechten of moet ze ook proberen om te ontsnappen of misschien wel gewoon de dood opzoeken zoals degene die tegen het hek springen en geëlektrocuteerd worden. Die zijn op slag dood maar wel vrij weg uit deze hel. Of gewoon net als vele niet meer vechten maar gewoon gaan zitten of liggen en wachten op de kogel van die rot Duitsers. Nee ik moet vechten en overleven en alles wat hier gebeurd is aan de wereld vertellen. Deze zin blijft Helena in haar hoofd herhalen en herhalen.

De volgende Ochtend na het appel en het tellen is het Helena die amper een oog dichtgedaan heeft haar beurt om samen met Charlize de twee vrouwen die vannacht gestorven zijn te verplaatsen. Deze en vele andere rot klusjes doen de vrouwen om de beurt. Helena en Charlize ontdoende eerste dode vrouw van haar kleding, deze kunnen ze weer gebruiken voor andere vrouwen die kapotte of slechtere kleding aan hebben. Het is een jonge vrouw van nog geen twintig jaar oud, Helena kende haar verder niet ze hadden elkaar niet gesproken maar niemand weet waaraan ze dood was gegaan ze was niet ziek of zwak. De tweede vrouw een oudere vrouw die Helena ook niet kende behalve dat ze hier pas een week of twee was, die was de laatste dagen al zwakker, ze moest geholpen worden

om recht op te blijven staan en de meeste vrouwen hadden verwacht dat ze tijdens een appel in elkaar zou zakken en de Duitsers haar meteen zouden doden. Haar kleding was nog in goede staat en schoon nog voor dat iemand iets kon zeggen trok Charlize haar kleding uit en trok snel de kleding aan van de dode vrouw. Niemand zei iets en iedereen accepteerde het en ging verder. Samen met Charlize tilde Helena de dode naakte oude vrouw half slepend over de grond een paarhonderd meter door het kamp en gooide haar lichaam naast de andere die er al lagen en de andere vrouw die ze er neergelegd hadden, de vrouwen liepen snel weer weg met hun handen op hun neus en mond want de stank van al die lijken was niet te hard. Ondanks de constante stank in het kamp van het crematorium. De geur van al die lijken daar zal je nooit aan wennen en die geuren van lijken en het crematorium die zal je de rest van je leven blijven ruiken als je niet ook op de stapel eindigt dan.

De vrouwen vervolgen snel hun weg richting het dagelijkse werk, gelukkig hebben ze makkelijk werk, niet zoals de vele andere die moeten sjouwen met stenen en zo. Nee de vrouwen werken in de ruimte waar alle kleding en spullen binnen komen van alle gevangenen die nieuw binnen komen. hun taak is om alles te scheiden wat betreft kledingstukken maar ook kostbaarheden en of documenten alles wat waarde had wilde de Duitsers hebben en wat er met de rest gebeurde dat weten de vrouwen niet en eerlijk gezegd kon ze dat ook niet veel schelen want ze hadden een simpele baan sommige vrouwen smokkelde wel eens spullen mee Helena durfde dit niet maar ze weet wel dat er andere waren die juwelen geld of andere bruikbare spullen mee namen in geheime zakjes maar soms ook in hun lichaam verstoppt. Deze spullen konden ze dan weer met andere ruilen voor eten of andere waardevolle dingen, zo waren alle Kapo's wel om te kopen en zelfs sommige SS'ers. Zo ging er ook een gerucht dat één van de vrouwen was die dagelijks aan een fortuin in haar lichaam weg smokkelde en deze op de één of andere manier naar buiten wist te smokkelen maar hoe dat wist echt niemand maar vreemd genoeg konden vele vrouwen in de barak aan de beste medicijnen komen als er iemand in het barak ziek was. Maar niemand wist of wilden vertellen wie de vrouwen waren die al die kostbaarheden smokkelde en inruilde met het risico betrappt en gedood te worden door de Duitsers. Helena heeft er wel eens over nagedacht om spullen mee te smokkelen en deze dan weer te ruilen voor andere nodige spullen. Maar ze durft het niet en legt het dan snel in de bak en gaat dan weer snel door met haar werk.

Na weer een lange dag werken vertrekken de vrouwen onder begeleiding van Eleonora weer richting hun barak waar ze dan even kunnen zitten en rusten in afwachting of ze vandaag weer iets te eten krijgen. Voor dat ze weer uren in een lijn moeten gaan staan voor het Appel maar helaas is er geen eten vandaag en zwak nemen de vrouwen plaats voor het Appel, weer een paar helse uren volgen tenminste voor Helena haar gevoel duurt het Appel weer ruim een uur of drie en ze voelt haar knieën enkels en kuit zwakker worden en ze weet niet of ze het volhoudt maar met veel geluk weet ze het vol te houden en heeft ze het weer een dag overleefd maar ze moet snel weer wat eten anders zal ze het niet lang meer volhouden is ze bang ze voelt dat ze met de dag zwakker en zwakker wordt en is als de dood dat ze het niet zal gaan halen. Ze klimt snel in haar bed en probeert al die gedachte weg te drukken en niet te denken aan wat er gaat komen en of ze ooit nog uit deze hel weg komt of dat ze hier net als de rest zal sterven door een ziekte of door een kogel of zal ze hieruit komen en haar verhaal kunnen vertellen aan iedereen die hier niet bij was. Ze sluit haar ogen en probeert te slapen

De deur vliegt open en Eleonora komt naar binnen gestormd gevolgd door twee Duitse soldaten. Helena weet niet of dat ze iets zoeken of dat ze allemaal weer getuigen mogen zijn van een executie. "Opstaan, naar buiten" Roepen de Duitse soldaten. Helena en de andere vrouwen springen op uit hun bed en lopen naar buiten degene die niets snel genoeg zijn worden geduwd geslagen en zelf mee naar buiten gesleept en buiten in de koude modder geduwd. Het is buiten ijskoud en Helena en de andere vrouwen hebben geen warme kleding maar Helena weet dat ze niet nog even iets mag pakken

en gaat ondanks de vriezende kou in de rij staan met de andere vrouwen. Er wordt niet gesproken en de Duitse soldaten en één officier staan recht tegenover de vrouwen stil maar niemand durft iets te vragen wat er aan de hand is. Maar dat wordt al snel duidelijk als in de verte er twee vrachtwagens aangereden komen en voor de vrouwen stoppen. En iedereen weet wat er te wachten staat ze moeten in de wagens maar wat er gaat gebeuren is nog onduidelijk gaan ze naar een ander kamp of klopt het gerucht en gaan ze naar de crematoriums waar ze gedood en verbrand zullen worden. Helena weet dat ze geen keuze heeft en beter maar meteen kan instappen. Vanuit de wagen ziet ze dat sommige vrouwen in paniek raken en tegenstribbelen maar ze worden met de kolf van het geweer in hun gezicht gestompt of aan hun armen door de modder naar de wagens gesleept. Eén van de vrouwen gaat gehurkt voorovergebogen in de modder zitten met haar armen om haar bennen zodat ze haar ij niet kunnen meesleuren. "Opstaan en lopen verdome" roept één van de soldaten die op haar inslaat en schopt, maar ze beweegt niet en iedereen kijkt met leden ogen aan hoe de vrouw een de officier naar haar toeloopt en een pistool tegen haar slaap zet "Je gaat hoe dan ook mee of je nu leeft of niet!" Maar de vrouw beweegt niet en de Officier haalt dan ook de trekker over en schopt haar levenloze lichaam om, de modder in. "Gooi haar in de wagen mannen!" Roept hij terwijl hij met een doek het bloed van zijn gezicht en handen veegt. De soldaten gooien haar lichaam in de wagen voor de voeten van de andere vrouwen die allemaal de andere kant op kijken als ze het half opengereten hoofd van de jonge vrouw zien. Ondanks de schade herkent Helena de vrouw het is Maria een jonge vrouw van ongeveer een jaar of twintig die ongeveer een week of twee geleden aangekomen was, maar Helena draait ook haar gezicht weg van het afschuwelijke beeld. Na een paar minuten stopt de vrachtwagen bij een oud gebouw en worden de vrouwen uit de wagen gehaald en als iedereen eruit is, wordt ook het lichaam van Maria er uitgehaald en door twee gevangen naar een ander gebouw gedragen waar grote zwarte rookpluimen uitkomen en het stinkt afschuwelijk hier, in het kamp kon je het ook al ruiken maar de lucht is hier niet te houden. Dat moet dan wel het mortuarium zijn en dan is het gerucht dus echt waar, er gaat van alles door Helena haar hoofd wetende dat ze zo zal gaan sterven, maar hoe. "Ze zullen ons toch niet één voor één ophangen? Dat gaat veel te lang duren." zegt Helena zachtjes tegen de andere vrouwen naast haar "Nee ik denk dat ze ons gewoon afschieten dat is veel sneller" reageert één van de vrouwen. Helena en de andere vrouwen worden door meerdere soldaten met veel geweld het gebouw ingeduwd. En komen aan in een open ruimte. De officier die Maria gedood heeft komt naar voren gelopen. "Alle kleding uit en dan mogen jullie in de ruimte hiernaast onder de douche!" De vrouwen kijken elkaar verbaast aan "Waarom laten ze ons eerst douche als ze ons gaan doden?" roept Julia een jonge vrouw die hier al even lang gevangen zit als Helena. Maar niemand stelt verder vragen en langzaam beginne de vrouwen zichzelf uit te kleden en er komen mannelijke gevangen binnen die de kleding op komen halen. De vrouwen proberen zo veel mogelijk van hun lichaam te bedekken voor de mannelijke gevangene die de kleding komen op halen en voor de Duitse soldaten die als een stel viezeriken langs alle jonge vrouwen en meisje gaan om ze een grondig te bekijken. Ze duwen met hun stok de handen van de vrouwen en jonge meisje weg om ze goed te kunnen bekijken. "Oké het is tijd voor jullie douche, we zien jullie weer aan de andere kant. " De vrouwen worden als een kudde door een openstaande deur geduwd naar een ruimte met douche koppen aan het plafond maar de ruimte is zo klein dat het maar net past en iedereen tegen elkaar aan staat. Maar Helena is al blij dat ze toch even mag douche ook al zal ze daarna vast gedood worden dus wil ze nu toch nog even genieten van dit moment.

De deur wordt gesloten, het is donker in de ruimte ze kunnen door het licht van wat ramen in het plafond en de muren nog wel iets zien maar niet veel. Even blijft het stil tot er wat gerommel vanaf het plafond komt dat zal het stromende water wel zijn. Helena kijkt naar boven en ziet dat er een luik open gaat, er wordt iets door het luik naar binnen gegooit wordt en het luik meteen weer gesloten

wordt. Al snel hebben de vrouwen besef van wat er gebeurt en slaat de spannende rust over in paniek en proberen alle vrouwen gillend de deur te bereiken. Maar alles is afgesloten maar de vrouwen die bij een deur of raam kunnen komen slaan met alle kracht die ze hebben op de ramen deuren en muren terwijl buiten de Duitsers lachend toekijken hoe de vrouwen langzaam sterven en één voor één dood neervallen. Zo ook Helena die blijft staan bij een raam en met haar doordringende ogen de Duitse officier blijft aankijken tot ze in elkaar zakt en sterft in de gaskamers van Auschwitz.